

νακρίσειον. Χαίρετε, κυρία Έστράντ.

— "Ω, Θεέ μου, τι μεγάλη συμφορά που με βρήκε, ετραύλισε ή κ. Έστράντ, πνιγμένη στα δάκρυα. Παύλε!... Άγαπημένε μου Παύλε!..."

Ο Χόλμς της έσφιξε το χέρι και της ψιθύρισε μερικά λόγια παρηγοριάς.

— Κάμειτε κοράγιο, κυρία, Σας δίνω το λόγο μου, ότι οι δολοφονίες θα ανακαλυφθούν και θα τιμωρηθούν, όπως τους πρότεται.

"Όταν βγήκε στο δρόμο, ο Χόλμς τράβηξε ίσια προς τόν Τάμεσι. Κοντά στο ποτάμι, πλάι στην εκκλησία του Ουεστμίνστερ, ύπηρχε μια ξύλινη παράγκα, άνηκουσα σ' έναν πορθημέα, ο οποίος είχε άρκετές βάρκες, τις οποίες νοίκιαζε σ' όσους ήθελαν να περάσουν στην άντικρινή όχθη.

Ο Χόλμς στάθηκε έξω απ' την παράγκα και φώναξε:

— "Ε! Τζώνη, Τζώνη, άνοιξε!... Είμ' εγώ... Φίλος..."

Σε λίγα δευτερόλεπτα ένα παράθυρο άνοιξε κ' ένας άνθρωπος πρόβαλε. Ήταν σωστός γίγαντας. Φορούσε ένα παντελόνι κ' ένα πουκάμισο κ' άνακουμπωμένα τα μανίκια. Μόλις αντίκρισε τον άστινομικό, έτρεξε κ' άνοιξε την πόρτα, λέγοντας:

— Σεις, κ. Χόλμς! Περάστε.

— Είνε δώ ο Λαβίδ; ρώτησε ο Χόλμς.

— Μέσα είνε και γεμίζει την παραδαρμένη του, κ. Χόλμς.

Ο Χόλμς μπήκε στην παράγκα. Ένα χαμίνι, δώδεκα περίπου χρόνων, έτρωγε, καθισμένο σ' ένα τραπέζι. Ήταν ένας ξστίνος διαβολάκος, με μάτια άστραφτερά και σώμα λιγνό, μα και γερό.

Μόλις είδε τον άστινομικό, ο μωρός πετάχτηκε όρθιος και στάθηκε μπροστά του.

— Έραγε; τόν ρώτησε ο Χόλμς.

— Δέν σημαίνει, κ. Χόλμς. Τελειώνω κατόπιν. Με θέλετε τίποτε;

— Ναι, Μπορείς να πεταχτής ως το σπίτι μου;

— Και με ρωτάτε;

— Πήγανε λοιπόν, παιδί μου, αυτό το σημάιο στο Χάρου. Να του τώ δώσης στα χέρια του. Θα σβήτε πίσω μαζί.

Συγχρόνως ο άστινομικός έβγαλε το σημειωματάριο του κ' έγραψε στο μαθητή του και βοηθό του αυτά τα λόγια:

"Ελα γρήγορα. Πάρε μαζί σου διαροφικικά εργαλεία, ρούχα αλήτου κ' ένα κλεφτοφάνερο. Θα μπούμε δια διαροήξεως, σ' έναν τραπεζιτικό οίκο. Μην άργείς.

Σ. Χ.

— Θα σε κρεμάσω άν χάσεις το γραμματάκι αυτό! είτε ο Χόλμς στο Λαβίδ, δίνοντάς του τώ σημείωμα.

— Έγνοια σας, κ. Χόλμς, απάντησε τώ χαμίνι κ' έζουησε τώ σημείωμα στον κόρφο του.

Γιά να μη χάνη καρρό κατόπιν, πήδησε απ' τώ παράθυρο, άντι να βγή απ' την πόρτα, και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο ΧΟΛΜΣ... ΔΙΑΡΗΚΤΗΣ!

— Τζώνη, είτε ο Χόλμς στον πορθημέα όταν έμειναν μόνοι, θέλω να ρθής μαζί μου άπόψε.

— Ευχαρίστως, κ. Χόλμς.

— Έχω ανάγκη απ' τα γερά σου χέρια. Πρόκειται να σπάσουμε μια πόρτα που δέν είνε ούτε δική μου, ούτε δική σου.

— Θα κάμω ό,τι μου πήςτε, κ. Χόλμς.

— Θα πάρομε μαζί μας και τόν Λαβίδ. Θα μάς χρειαστή άσφαλώς. Είνε δώδεκα τώρα ή ώρα, στη μια θα ξεανήσοιμε.

Κατόπιν ο άστινομικός ζαπλώθηκε σ' ένα κάθισμα κ' άρχισε να καπνίζει, βυθισμένος σέ σκέψεις.

Τρία τέταρτα της ώρας πέροσαν.

"Έξαφνα άνοιστηκαν απ' έξω πατημάτα.

— Να ο Χάρου κ' ο Λαβίδ, έφτασαν! είτε ο Χόλμς. Άνοιξε την πόρτα.

"Ήσαν πράγματι οι δύο νέοι, οι όποιοι έφτασαν τρέχοντας.

Ο Λαβίδ κρατούσε παραμύθγαλα ένα μεγάλο ρούχα.

Ο Χόλμς τόν άνοιξε και είτε στο Χάρου:

— Έμωρός, παιδί μου, άς μεταμφιεσθούμε σ' άνθρώπους του Ουάτσάτελ. (1)

Σε λίγα δευτερόλεπτα, ο άστινομικός κ' ο βοηθός του είχαν ντυθεί, είχαν φορέσει περφορούες και ψεύτικες γενειάδες κ' είχαν γίνει άγνωριστοι.

— Καρός να τρέφουγιμε, είτε ο Χόλμς. Τζώνη, έτοιμάσε τη βάρκα σου. Έτσι, θ' άποφύγοιμε τούς δρόμους και τούς σκοποούς άστυφύλλους.

(Άκολουθεί)

(1) Συναίκα του Λονδίνου, συχναζόμενη από κακούργους.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πώς έγινε ο λαφονταίν ποιητής. Η άφηρημάδα του και ή γκάφες του. Πώς δέν αναγνωρίσε τώ γυιό του. Πώς δέν συμφιλιάθηκε με τη γυναίκα του. Μία μονομαχία που δέν έγινε. Ο Βισμαρκ και ο Βίρζωβ άντιπαλοι, κτλ.

Ο μέγας Γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν προσφιζόταν απ' τούς γονείς του για τώ ιερατικό στάδιο. Σε ηλικία λοιπόν δεκαεπτάσφρων έτών, τόν έλεγεισαν σέ μια ιερατική σχολή, αλλά ο άτίθαστος νέος ύστερ' από έναμιο χρόνο τώσασε απ' εκεί.

"Άπεν παιά είκοσιδύ χρόνων κ' ύως δέν έδειχνε καμιά κλίση για κανένα επάγγελλμα, ούτε δοξε για καμιά δουλειά. "Ως ύτον, μια μέρα άκουσε τυχαίως να διαβάζον μερικους στίχους του Μαλέριμ.

Η εντύπωση που τώ προξένησαν οι πραγματικά άρμονικοί αυτοί στίχοι, ήταν όμοια με την εντύπωση που δοκμάζει ένας άνθρωπος τών δασών, άκούγοντας τη μελωδία ενός πιάων. Ο Λαφονταίν δηλαδή, αισθάνθηκε μια άαυθόροστη χαριεία και μια μουσική μέθη να πλημμυρίζει την καρδιά του.

"Άπεν την ημέρα λοιπόν εκείνη, άρχισε να διαβάη με λαχάρα τόν Μαλέριμ και τώσος ήταν ο ένθουσιασμός του, ώστε ξενητούδες άποστηθίζοντας ποιήματα, για να τ' άπαγγείη την ημέρα, περπατούσε στην έξοχη.

"Έτσι, δέν άργησε να μιμηθί τώ δ δάσκαλό του και να δημιουργήη κ' αυτός ποιητικά έργα, που τα χαρακτορίζει ή απλότης κ' ή άφέλεια κοντά στη γλυκύτητα και τη μουσικότητα.

Ο Λαφονταίν ήταν διαροής άφηρημένος, τώσο πολύ μάλιστα, ώστε άν δέν τώ ήξερε κανείς, θα τόν περνούσε για... ήλιθιο.

Μία μέρα έβγαυε απ' τώ σπίτι του, συνοδευόμενος από ένα φίλο του.

Τη στιγμή εκείνη έμπαινε μέσα ο γυιός του ποιητού.

— Τι συμπτώσεις! είτε στο Λαφονταίν ο φίλος του. Τώρα που βγαίνετε σεις, έρχεται ο γυιός σας.

"Υστερ' από λίγη ώρα όμως, ο Λαφονταίν γύρισε και με τη μεγαλύτερη άφέλεια τού κόσμου, ρώτησε τώ φίλο του:

— Ποιός ήταν ο νέος εκείνος που έμπαινε στο σπίτι, όταν έμεις βγαίναμε;

— Πώς! δέν γνωρίζετε λοιπόν τώ γυιό σας; ρώτησε κατάπληκτος ο φίλος του.

— Ά! να!... ναι, απάντησε ο Λαφονταίν. Νημίζω πως κάτου τόν είδα!...

Μία εποχή πάλι, ο Λαφονταίν είχε μαλώσει με τη γυναίκα του, ή όποια, πεισιμαμένη, είχε άποσπυθεί σέ κάμπο έξοχικό της πτήμα. "Όστόσο, ο ποιητής, κατόπιν μεσολάβησεως τών φίλων του, δέχτηκε να ξεχάση όλα τα περασμένα και να ξεαναγάτη μαζί της, ζητώντας της συγγνώμη. Με τόν σκοπό λοιπόν αυτό, πήγε να την επισκεφθί. Ο νέος όμως ύπηρέτης της κυρίας του, έπειδή δέν τώ γνώριζε, τόν έδιώξε, λέγοντάς του, ότι ή κυρία έλειπε στην εκκλησία.

"Υστερ' απ' αυτό, ο Λαφονταίν έφυγε κ' άφου έμεινε δυό μέρες στο σπίτι ενός φίλου του, στην έξοχη, ξεαναγύρισε στο Παρίσι, ξεχνώντας πειά για πάντα τη γυναίκα του κ' όλες τις ύποθέσεις του.

Ο Βισμαρκ κ' ο σοφός έπιστήμων Βίρζωβ, ερχόντουσαν πολύ συχνά σέ δεξιάτους λογαμαχίες, ένεκα πολιτικών διαφωνών.

Μία μέρα λοιπόν, ύστερ' από μια τέτοια σσηνή, ο Σιδηρούς Άρχικαγγελλάριος, νημίζοντας ένω τόν θανάσιμα προσβεβλημένον απ' τα λόγια του Βίρζωβ, έστειλε δυό ύπασιπτάς του να ζητήσουν απ' τόν μεγάλο σοφά ίκανοποίησι στο πεδίο της τιμής.

— Θέλει λοιπόν να λύσοιμε τη διαροή μας δια μονομαχίας; ρώτησε ο Βίρζωβ.

— Ναι. Άφίνομε σέ σās την έλογη τών ύπλων, απάντησαν οι απεσταλμένοι τού Βισμαρκ.

— Θαμύσια! είτε ο Βίρζωβ. Έκλέγω λοιπόν τη στρουχίνη. Θα βάλοιμε δυό κομμάτια λαοδί επάνω σ' ένα τραπέζι. Τό ένα απ' αυτά θα περιέχη στρουχίνη σέ μεγάλη δόση. Θα μάς δέσουν τα μάτια κ' ο καθένας μας θα προχωρήη, θα πάρη ένα κομμάτι λαοδί και θα τώ φάη. Άδτοι είνε οι όροι μου. Γνωρίζατέ τους στον κύριο Βισμαρκ...

Είνε περιττό να πούμε, ότι ο Βισμαρκ, τού όποιον τά νετρα είχαν καλυμάρει έντοιμεταξύ, δέν έδέχηη τούς δρους τού αντιπάλου του και ή μονομαχία άπεσοδήθη.

